

minder toegankelijke als de Beowulf, de Ierse Cuchulainn, Gilgamesj en het Mahabharata. Verder nog Kaukasische, Oost-aziatische en Oudamerikaanse heroën. De goede, sobere verteltrant richt zich tot de jeugd van 14 jaar af, maar 12-jarige gymnasiasten kunnen zich er ook vast in verdiepen. Voor jongere kinderen zijn de harde, bloedige oerverhalen minder geschikt; had de bewerking alle rauwheid verdoezeld, dan zouden ze onherkenbaar geworden zijn. Boeiend en ontwikkelend. (geb. f 16,90)

nig sfeer. Meerdere verhaaltjes hebben een krachtige pointe en soms een kleine moraal. Geen revelatie, maar zeker bruikbaar. (geb. f 4,25)

De mooiste balletvertellingen door *Shirley Goulden*. In beknopte vorm worden de verhalen verteld — Het Zwanenmeer, De Schone Slaapster, Giselle, De Notekraker, Petroeska, Coppelia — waarop balletmuziek werd gecomponeerd door Tsjajkovski, Adam, Strawinski en Delibes. Als lectuur hebben de meermalen bizarre verhalen, vol emotionele effecten inclusief zelfmoord (Giselle) weinig te bieden. Gelezen vanuit een bestaande belangstelling voor ballet kan het boek nochtans welkom zijn. De fraaie, kleurige tekeningen door Maraja spreken gemakkelijk aan en geven het boek een feestelijk aanzien. (geb. f 5,90)

9820

9819 *Verhaaltjes rond de klokketoren* door *Theo Luysterburg*. Een bonte verzameling van bijna dertig korte verhaaltjes, spelend in een sprookjesachtige dieren- en mensenwereld. De stijl is sober, maar scheidt wei-

Mogen wij u voorstellen:

W. TER HORST

In onze rubriek 'Mogen wij u voorstellen', geven wij deze keer graag het woord aan de schrijver W. ter Horst.

U wilt natuurlijk eerst weten waar ik ben geboren en zo? Welke scholen ik heb bezocht en wat voor soorten werk ik heb gedaan? Dat hoort er zo'n beetje bij, hé?

Goed dan. Ik kom uit Borne in Twente, en ik ben van 1929. Dat betekent dat ik elf was toen de oorlog begon en bijna zeventien toen de bom op Hiroshima viel. In die spannende dagen, waarin het — ook voor een puber — om grote dingen ging, was er weinig of geen vertier. Ik ging naar de hbs in Hengelo met een paar lotgenoten en we kregen ons portie mee: beschietingen, bombardementen, straatgevechten en stakingen. Toen ook de houten fietsbanden het begaven, waren er nog schoenen met houten zolen om die tien kilometer te lopen. Als ik dan 's avonds thuis was, viel de spanning weg, als ik kon lezen. De liefde voor de wereld van de litera-

foto: Walter van Leeuwen

tuur heb ik toen van mijn moeder mee gekregen. Wat ik las in die dagen? Vooral de

grote vertellers, die bij ons in rode en blauwe stempelbanden op de plank stonden: Defoe, Cervantes, Van Lennep, Dickens, Karl May, Dumas, Swift, Tolstoi. En 'Hollands Glorie' van Jan de Hartog. Ik ken hele stukken uit mijn hoofd. Ja, wat wil je? 1944 en een jongen van vijftien jaar. Hollands Glorie!

Na het hbs-examen wist ik het niet. Studeren zat er niet aan, want er waren toen nog geen voorzieningen voor iemand die de weg niet heel goed wist. Mijn 'Leven? Maar dan zó' is ontstaan naar aanleiding van dat soort problemen. Ik weet namelijk zeker dat de meeste jongens en meisjes die op de middelbare school mislukken, helemaal niet dom of lui zijn, maar gewoon niet weten hoe ze het moeten aanpakken.

Of ik toen al schreef? O ja, miljoenen woorden: romans, gedichten, vertalingen, artikelen. Maar ik ben toen nooit op de gedachte gekomen dat iemand het zou willen lezen. Dat is trouwens nog steeds een verrassing voor me. Als Annie — dat is mijn vrouw — er niet was, stuurde ik nooit iets naar een uitgever. Ik ben winkelbediende geweest, analyst, oorlogsvrijwilliger en tenslotte heb ik het onderwijs gekozen. Daar heb ik nooit spijt van gehad; kinderen zijn geweldig.

Toen kwamen mijn boeken vanzelf. Ik voel me eigenlijk helemaal geen schrijver, ziet u, en ik heb ook nooit contact gezocht met de kongsi van de bekende schrijvers, die elkaar bij de voornaam noemen en de dienst uitmaken. Ik bewonder ze wel hoor, al vind ik dat sommige schrijvers van jeugdboeken zich eerst afvragen wat de ouders en de recensenten leuk zullen vinden en dan pas aan de kinderen denken.

Mijn boeken kwamen 'vanzelf'. Zei ik dat? Ja, toen ik het niet eens was met de manier waarop godsdienstonderwijs werd gegeven, wilde ik het beter doen. Zo ontstond 'Naar het levende woord',

(5 deeltjes). En toen ze naast mijn debienschool een hertenkamp maakten, vonden mijn jongens dat ik er wat van moest vertellen 'De dieren van het park', (3 deeltjes). Op een zeker moment zat ik, door de zeeverkenners, midden in de zeeoverstoestand. Zo werd 'Het groot zeeoversboek' geboren. En er kwamen nog een paar jongensboeken en een stel gekke, echte kinderverhalen: 'De zeven rovers en de pottenbakker', 'Heitje voor een karweitje', 'Kletskoeken'.

Vanzelf, zei ik. Werkelijk. Toen ik behoefte had aan een paar speciale boekjes voor oudere jongens met leesmoeilijkheden, heb ik ze geschreven. Wat moest ik anders? Maar daardoor ben ik toch geen letterkundige?

Ik werk nu zeven jaar aan de Hervormde Kweekschool voor onderwijzers in Amsterdam, als opvoedkundeleraar. Daar zijn wel eens jongens die wat schrijven. Dan zeg ik altijd: Doorgaan tot je prementies krijgt, jongens, en dan rap stoppen. Dat méén ik.

Of ik voor geld schrijf? O ja, ik laat me wel betalen. Mag het? Maar als ik één maand lang twee avonden per week les geef, verdien ik meer dan aan een jeugdboek waarin een half jaar werk zit. Boekhandelaars verdienen meer aan een werk dan de schrijver. Wist u dat? Van mij mag het, hoor. Ze hebben de lol er niet van.

Wat mijn plannen zijn? Gewoon leven; als de Heer het toestaat met een hoofdletter L. Misschien betekent dat: veel schrijven. Dat hoop ik, maar wie zal het zeggen?

Mijn liefste boek? Altijd dat waaraan ik werk. Waar ik aan bezig ben? Nee, dat is geen geheim. Ik ben er zelfs een beetje bezeten van. Met katholieke en protestants-chistelijke uitgevers (niet gek, hè) laten we Zwitserse, Oostenrijkse en Duitse kinderen over de Bijbel tékenen en Nederlandse kinderen vertellen. Kinderen uit protestantse en katholieke gezinnen. Het is geweldig, trefzeker, nuch-

ter, speels. Ik ben zo'n beetje de redakteur, die duizende bijdragen moet schiften en de tekst wat leesbaar maken. Ik zit er gewoon eerbiedig bij te hijgen en verander zo weinig mogelijk, hier en daar een werkwoordsvorm in de goede tijd zetten, een lacune opvullen en een herhaling schrappen. De communicatie mag niet verloren gaan.

Begin ik vervelend te worden? Wat is de volgende vraag? Wat ik van die samenflansers denk, die zo nodig ook een jeugdboek moeten schrijven en dan maar wat doen?

Wat een rôtvraag, zeg! Ik denk er niets over! Laten dat die lui van de kongsi maar doen!

Zijn wij mensen — of we nu schrijven of niet — niet allemáál ongelukkige samenflansers, die alleen maar verwonderd en dankbaar mogen zijn als er, ondanks ons zelf, nog iets leesbaars van ons gedoe overblijft?

Nee... serieus... ik méén het.

KINDERBOEKENWEEK

1965

De data dit jaar van de Kinderboekenweek zijn: 27 oktober tot en met 6 november. Dit jaarlijks terugkerend evenement gaat uit van de Commissie Collectieve Propaganda van het Nederlandse Boek.

Het woord propaganda klinkt wat minder inhalig dan reclame, maar het gaat natuurlijk om verkoopbevordering. Toch zou het niet fair zijn de weg propagandareclame-verkoop-winst te zien als de enige doelstelling van de Kinderboekenweek. Het woord propaganda mag hier óók in de niet-commerciële zin worden gewaardeerd, zowel in de bedoeling van de commissie C.P.N.B. als in de uitwerking van deze jaarlijkse activiteit. En dan zou het heel jammer zijn als wij (alle volwassenen die erkennen ten deze verantwoordelijkheid te dragen, vooral als ze door hun functie de gelegenheid hebben iets, veel, en vooral: méér te

doen), als wij de kans niet zouden aangrijpen de werkelijk propagandistische mogelijkheden van de Kinderboekenweek uit te buiten, ook na 6 november. De boekenweek biedt ons een thema dat, onder vele andere, gelegenheid geeft tot tal van projecten die direct of indirect de aandacht van het kind op het boek richten. Het geschenk van dit jaar is een prent: een chimpansee. Op het prikbord in het gezin, aan de wand van de klas kunnen tekeningen van dieren door de kinderen zelf gemaakt zich groeperen. En de inspiratie voor deze tekeningen kan gevonden worden in een half uurtje voorlezen of in de vrije keuze van een verhaal door de kinderen.

De Kinderboekenweek is collectieve propaganda voor het boek die door velen onzer op een eigen manier kan worden doorgetrokken. Als de Kinderboekenweek ons daartoe stimuleert overstijgt zij haar eigen tijdelijke waarde.

Wij mogen nog even wijzen op de folder die dit jaar verschijnt in plaats van de Kinderboekenkrant en die in feite een titellijst is, waarvan de kwalitatieve betrouwbaarheid verzekerd wordt doordat alle titels ervan in eenstemmigheid gekozen zijn door Bureau Boek en Jeugd en Idil samen.

A. v. H.

DE PRIJS VOOR HET KINDERBOEK 1965

Ter gelegenheid van de Kinderboekenweek 1965 is als beste kinderboek van het jaar bekroond *Het sleutelkruid* door de Amsterdamse auteur *Paul Biegel*.

Deze prijs, ingesteld door de Commissie voor de Collectieve Propaganda van het Nederlandse Boek, wordt dit jaar voor de elfde maal toegekend.

De uitreiking vond plaats op 27 oktober, de openingsavond van de Kinderboekenweek 1965, in het aquarium van Artis in Amsterdam omdat het thema van dit jaar is: Het kind en de dierenwereld.